

Det kunde da godt være fornødent at vedblive til det fyldte 18de Aar. Det er altsaa en Hensigt, jeg gør til det eventuelle Udbalg.

Naar man nu ser paa de øvrige Bestemmelser og sammenholder dem med Pensionsloven for de militære Underklasser, saa vil man finde, at denne Pensionslov ikke er af de rigelige. Sammenligner man f. Eks. Underofficerernes Pension med de Understøttelser eller Pensioner, som Konduktørerne i Statsbanens Tjeneste faa, vil man se, at Pensionen for en Sergent efter 20 Aars Tjeneste er i yngste Lønningsklasse 230 Kr., medens den i Særnbaneetatens for en Konduktør efter 10 Aars Tjeneste er 450 Kr. Nu nævner jeg ikke dette, fordi jeg skulde finde, at man i Særnbaneetatens gav for høj Pension, jeg nævner det kun som Bevis for, at Pensionsloven for de militære Underklasser er ikke rundelig og ikke rigelig. Naar man derfor forhandler om dette Forhold, vilde jeg ikke, at man skulde være alt for karrig. Ikke at tale om en Sammenligning mellem de militære Underklasses Pensionslov med Embedsmændenes! Det taaler slet ingen Sammenligning. Men det vilde være for vidt at komme ind herpaa. Jeg skal kun hensigge, at man søger at fremme det nu foreliggende Forslag, og at saa det saa gunstigt som muligt for de vedkommende. Jeg styr ikke at udtale, at naar den Tid maatte komme — og jeg for mit Vedkommende skulde ønske, at det ikke varede alt for længe — da man kunde naa til en samlet Overvejelse af vort hele Pensionsvæsen — og jeg kan gerne sige til: ogsaa vort Lønningsvæsen — saa staar jeg paa det Standpunkt, der kræver en gennemgaaende Medsættelse af Lønningerne. Jeg mener, at naar det er ordnet saaledes, at den, der virkelig gør et godt Arbejde i Statens Tjeneste, ogsaa er en ordentlig Løn værd, saa at de, der gøre Arbejdet, ogsaa faar Lønnen derfor, saa skulde jeg ikke have noget imod, at Lønningerne for disse Vedkommende bleve forhøje. Men jeg kræver, at der, hvor der ikke er noget Arbejde eller kun lidt, skal Lønnen ned sættes. Derfor vilde jeg hils med Glæde, om man inden alt for længe kunde komme til en samlet Overvejelse af vore Lønnings- og Pensionsforhold, og jeg er da sikker paa, at det vilde tale til Gunst for de Betragtninger, jeg her har tilladt mig at udtale. Jeg skal hermed anbefale Forslaget saavel til den højtærede Finansministeres Velvilje som til Udbalget, om dette skulde ville tage Hensyn til de af mig udtalte Betragtninger.

Røffentved: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, udtalte, at han hilste dette Forslag med en vis Glæde, fordi, som det ærede Medlem udtrykte sig, det fastslog en Ret for Underofficersefterkommerne til som Tillæg til Pensionen eller Understøttelsen at faa et bestemt Beløb for Børnene. Hvis det havde været Tilfældet, skulde jeg heller ikke have taget Ordet uden for at anbefale Lovforslaget, men det er jo desto værre ikke saaledes. Der sker ved dette Forslag efter min Opfattelse ikke noget som helst andet, end hvad der tidligere er sket. Tidligere har det været Tilfældet, at naar der har været Trang og forskellige anbefalende Omstændigheder til Stede, har man som en Naadeslag funnet bevillige Underofficersefterkommer et vist Beløb til Hjælp til Opdragelse af Børnene indtil deres fyldte 15de Aar. Denne Situation bliver aldeles ikke forandret ved dette Lovforslag, idet § 1 udtrykkelig siger, at de t u n n e faa — de skulde altsaa ikke — „hvor Omstændighederne tale derfor“ o. s. v., og der er saa lidt Tale om et bestemt Beløb, at der oven i Købet er nævnt to Grænser, en Minimumsgrænse af 18 Kr. og en Maksimumsgrænse af 48 Kr. aarligt for hvert af Børnene. Jeg kan saaledes ikke se andet, end at dette Lovforslag i saa Henseende ikke forandrer noget som helst i den nuværende Situation. Hvorvidt der ellers kunde opnaas noget derved, ved jeg ikke; det skulde vel nærmest søges deri, saa vidt man kan opfatte Lovforslaget, at det er Ministeriet, som, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, kommer til paa første Haand at fastsætte Beløbene Størrelse. Tidligere har det jo været saaledes, at det i Virkeligheden har været Finansudvalget, som efter Indholdet af de Andragender, der ere blevne indsendte til Rigsdagen, har foreslaet for Ministeren et Beløb, og Ministeren har saa enten tiltraadt det eller ment, at det burde forhøjes lidt eller maaske ned sættes. Men jeg ser ikke, at der ved Lovforslaget er kommen nogen Garanti for, at de Ministerier, under hvem de paagældende sortere, og som nærmest maa have Interesse af at støtte disse trængende, saa den afgørende Indflydelse. Der staar nemlig kun, at der kan gives disse Efter en forhøjet Understøttelse, men hvem der skal foreslaa det, staar der ikke noget som helst om. I ethvert Tilfælde vil Situationen vistnok blive nogenlunde den samme som nu, nemlig at Resultatet vil foreligge efter Samraad eller Forhandling, mellem vedkommende Minister og Finansudvalget. Hvad altsaa det første Spørgsmaal angaar, hvorvidt vi komme bort fra dette, at Understøttelsen er en